ČASOPIS MODERNÍHO PUBERŤÁKA

DŘEVÁK

2. ČÍSLO

DUBEN 2025

BAREVNÝ TÝDEN A PIONÝRKA

JAKÉ BARVY JSME OBLÉKLI?

MASOPUST

TRADICE A ZÁBAVA

NOVINKY

NOVÁ UČEBNA

DEN UČITELŮ

GALERIE

VÁNOČNÍ SPECIÁL

SLOVO REDAKCE

Milí čtenáři,
držíte v rukou číslo, které je pro náš školní časopis v mnoha ohledech přelomové :). Ohlédneme se za přelomen roku a uplynulými měsíci, které byly plné tvořivosti, nápadů i překvapení.
Znovu se ponoříme do vánočního času, připomeneme si, co se ve škole odehrálo, a přineseme vám záběry i postřehy z různých školních akcí. Nahlédneme do světa výtvarných prací našich žáků a necháme vás začíst se do jejich příběhů, básní a myšlenek.
Děkujeme všem, kteří se na obsahu tohoto čísla podíleli.
Vám, milí čtenáři, přejeme příjemné čtení.

Za redakci Klára Klimecká

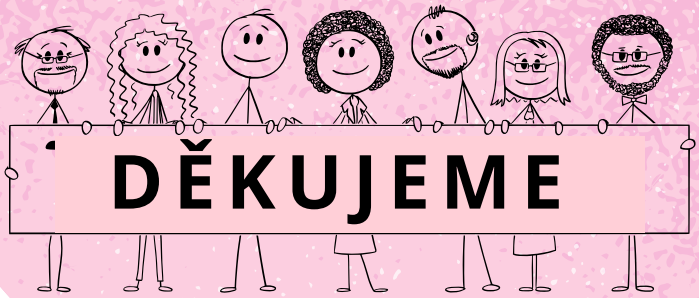

OBSAH

Ze života školy	2 - 4
Valentýn	5 - 6
Barevný týden	7 - 13
Masopustní veselí	14 - 16
Den učitelů	17 - 18
Slovník	19
Galerie	20 - 23
Zábava	24 - 25
Nahlédnutí za brány školy	26

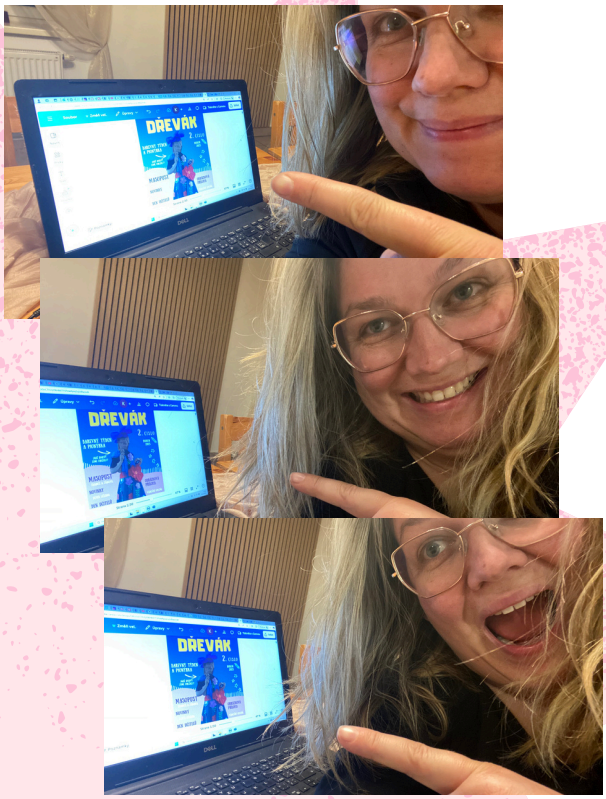

Kompletace Dřeváku paní učitelku někdy přivádí k šílenství ;), nebo prokrastinaci.

PŘÍJEMNÉ ČTENÍ

Co máme nového?

U nás na škole proběhla rekonstrukce učebny informatiky. Naše šestá třída už se moc těší, protože je nás ve třídě dvacet tři žáků a kapacita učebny informatiky je jen dvacet míst.
V nové učebně informatiky máme ALL IN ONE. Jsou skvělé, dobře se
s nimi pracuje a vůbec nám nezavazí.
A první den, co jsme šli do nové učebny, nám paní učitelka hlásila, kdo kde bude sedět. A my jsme byli úplně napjati, protože u okna jsou točící židle. A ten kdo se dozvěděl, že tam sedí, tak byl úplně nadšený. A já tam sedím, takže jsem byla úplně nadšená :).

Laura Klimecká

Do školy nám kromě PC sestav a nových točících židlí🙂 přibyly nové pomůcky ... všechny novinky postupně zkoušíme ve výuce a zatím nás to dost baví.

A na co se tedy můžeme všichni těšit: robotické hračky, 3D pera, mikroskopy, sady do fyziky a chemie, plotry a iPady.

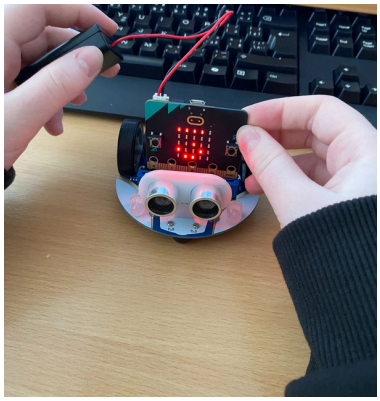

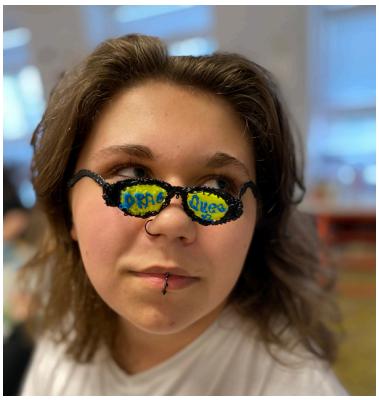

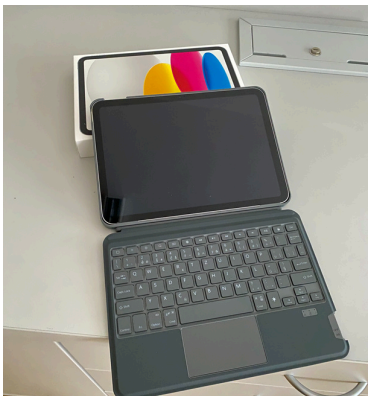

Když lavice mluví...

nebo spíš už nemluví

Paní učitelka Klimecká se rozhodla, že do Dřeváku připraví článek o tom, jak školní lavice ve výtvarce vyprávějí své vlastní příběhy. Článek měl být bohatě doplněn fotodokumentací – přece jen, co lavice zažijí, to by jeden nevymyslel.

Ale co čert nechtěl – pan ředitel namíchal speciální čisticí směs, která lavice nápisů a malůvek zbavila, paní učitelku Pospíšilovou omámila a paní učitelku Klimeckou … no, tam už raději pomlčíme.

Nutno podotknout, že některá jména a výtvory utkvěla v paměti nejen učitelům, ale i samotným lavicím.
Ani po zásahu chemikálií pana ředitele některá jména vymazat nikdy nepůjdou.

Klára Klimecká

Když mluví vědomosti

Stanislav Janota ze 7. třídy se probojoval na krajské kolo Geografické olympiády do Prostějova.

Stando, jak jsi se na soutěž připravoval?
Prohlížel jsem si atlasy.
To ti stačilo?
Nestačilo, ale stačily mně znalosti ze školy.
Co všechno krajské kolo Geografické olympiády obsahovalo?
Krajské kolo obsahovalo 3 části - test znalostí, práci s atlasem a praktickou část.
S kterou částí jsi nejvíce bojoval?
Největší problémy mně dělala praktická část. Bylo na ní málo času a já to nestihl dokončit.
Jsi se svým výkonem spokojen?
Tak na půl. Stačilo totiž mít o 1,5 bodu víc na třetí místo, a to mě mrzí.

Standa získal krásné 4. místo a my mu gratulujeme a děkujeme za výbornou reprezentaci školy.

ZDRAVÍ V KUCHYNI

20. března jsme u nás v kuchyni přivítali šéfkuchaře Miroslava Rýznara z LA Food s.r.o. My zvědavci, Vojtěch Bartoška, Jan Václav Šimíček a paní učitelka Kučerová, jsme mu položili pár otázek na věci, které budou určitě zajímat i naše čtenáře.

Co vás přivedlo právě do naší školy?
Pozvání, paní vedoucí vaší kuchyně mě pozvala, abychom osvěžili přípravu pseudoobilovin, které se tu budou chystat od září. Pseudoobiloviny jsou rostliny, které sice nejsou obilniny, tedy trávy, ale jejichž semena mohou být stejně využita. Neobsahují lepek, a proto jsou vhodné i pro ty, kteří trpí celiakií. (pozn. redakce)

Těšil jste se na přípravu oběda u nás?
Těším se moc, s holkami (paními kuchařkami) to šlo pěkně od ruky, ta práce. Byla to perfektní spolupráce.

Jaká jídla vaříte nejraději?
Maso a rýži, ale i ty pseudoobiloviny a luštěniny.

Máte rád vaření nějakých exotických jídel?
Nejen mám rád, exotiku dokonce miluji! Rád připravuji pokrmy na červeném a zeleném kari s kokosovým mlékem. Miluji indickou kuchyni, jako třeba butter chicken nebo tikka masala (kuře v máslovosmetanové omáčce a kořeněné kuřecí kousky, pozn. red.).

Jak jste se stal kuchařem?
Na dráhu kuchaře mě dostalo to, že mě to baví, a to, že to dělá skoro celá rodina. Mě už vaření od malička, od nějakých desíti let, bavilo. Sice mě na kuchaře na poprvé nevzali a musel jsem podat odvolání, ale nakonec jsem byl přijat. Měl ze mě být truhlář, ale nedokážu si představit, že bych dnes dělal něco jiného než kuchařinu. Povolání člověk musí mít rád. Někdo si možná myslí, že jako kuchař budete v teple a najíte se, ujišťuji vás, že i kuchařům bývá někdy dost horko a občas se jim sevře žaludek.
Je nějaké jídlo, které nerad vaříte, nebo vám dokonce nechutná?
To asi ne, vařím rád všechno a taky všechno sním. Asi není nic, co by mi vyloženě vadilo.

Děkujeme za rozhovor a taky za skvělý oběd.

Jídlo připravené panem kuchařem bylo dobré. Jeho chuť známe, protože podobný luštěninový guláš vaří naše paní kuchařky.

A co nám pan Rýzner připravil dobrého?
Měli jsme krémovou polévku s pórkem, pohankou a pečeným česnekem, fazole jin jang po burgundsku, bramborové noky s petrželkovým pestem, quinoa pudink s hruškami a ovocný čaj. A toužíte-li po zajímavostech, pak vězte, že fazole jin jang (tmavé - světlé) mají své jméno podle dvoubarevných semen, které připomínající čínský znak pro přírodní rovnováhu. Do pokrmu také zabublaly dvě lahve burgundského vína, ale nebojte se, v průběhu vaření se z nich alkohol vypařil, a tak mohli pokrm ochutnat jak děti, tak řidiči.

SRDÍČKOVÉ ODPOLEDNE

SRDCE – LÁSKA, PŘÁTELSTVÍ, POROZUMĚNÍ, ODVAHA, STATEČNOST, ZDRAVÍ.

Význam těchto slov jsme se snažili propojit do činností, které jsme si připravili na pátek 14. 2. v naší družince. S dětmi jsme si vytvořili moc příjemnou, klidnou atmosféru a odpoledne si tak společně užili.

MOC SE MI LÍBILO VŠECHNO, BYLO TO KRÁSNÝ.

LÍBIL SE MI VALENTÝNSKÝ TANEC S BALÓNKY, PROTOŽE SE MI TO PŘICHYTLO NA VLASY A DRŽELO MI TO TAM POTOM DÉLE A NESPADLO TO.

VALENTÝSKÁ PŘÁNÍ DĚTÍ DO SRDÍČKOVÉ LÁHVE:

MÍT RODINU, KAMARÁDY.

JET NA DOVOLENOU.

AŤ JSME VŠICHNI STÁLE SPOLU.

BYLO SUPER, ŽE JSME MĚLI SPOUSTU RŮZNÝCH ÚKOLŮ.

Valentýnské menu

Přijďte si pochutnat na lahodném menu připraveném s láskou právě pro náš pedagogický sbor.
Užijte si příjemnou atmosféru, dobré jídlo a chvíle pohody s kolegy.

Datum: 13. 2.
Místo: sborovna
Čas: velká přestávka

Holky z 9. a 8. třídy

VALENTÝNSKÉ MENU

Upekly jsme, umíchaly, nazdobily a pohostily.

Holky z 8. a 9. třídy

BAREVNÝ TÝDEN

ČERNÁ

... vidím to černě.

MODRÁ

Co znamená mít modrou krev?

FIALOVÁ

ZELENÁ

Jak jsem dostal/a zelenou.

ČERVENÁ

Co to znamená vidět rudě?
Co znamená dostat se do červených čísel?

Barevný týden

očima 6. třídy

… byl super, byl fajn

Školní parlament opět přišel s originálním nápadem – uspořádat barevný týden. Každý den jsme se oblékli do jiné barvy, což zpočátku vypadalo jako jednoduchý úkol, ale najít doma něco v určené barvě byl někdy pořádný oříšek. Na druhou stranu jsem díky tomu objevila poklady hluboko ve skříni, o kterých jsem ani nevěděla.
A tak jsem to hned v pondělí nevzdala – a neviděla jsem to černě!
Každé ráno v 7:50 zazněl školním rozhlasem úvod k danému dni – včetně soutěžní otázky nebo úkol.
Pondělní vysílání se trochu protáhlo a my přišli asi o patnáct minut z matematiky… a tak jsem celé akci dala zelenou!
Naše šestá třída se opravdu vyznamenala – každý den jsme dorazili v jiném barevném oblečení úplně všichni. Zapojila se i paní učitelka a paní asistentka a pan asistent. Nechyběla ani každodenní fotka, kterou jsme pořizovali s pečlivostí a nadšením.
Barevný týden byl skvělou příležitostí, jak si zpestřit školní dny, zažít legraci a zároveň trochu soutěžit. Už teď se těšíme na další podobnou akci!

Laura Klimecká

… dal jsme tomu zelenou

FOTBALISTA ROKU

Když jsem poprvé nastoupil do Beňova hrát fotbal, nedostal jsem od trenéra vůbec žádnou příležitost hrát. Seděl jsem prvních pět zápasů na střídačce.

Jednoho dne jsem nastoupil za mladší žáky, což byla kategorie nad přípravkou, za kterou jsem hrál. V mladších žácích jsem zkusil hrát obranu, ale vůbec mi to nešlo. Bál jsem se jít proti balónu, a navíc tam byli o tři roky starší kluci. Trenér mě převedl do útoku a tam jsem dokázal vstřelit dva góly. Když to trenér viděl, rozhodl se, že mi v přípravce dá šanci. „Filipe, dneska ti to šlo. Uvidíme, jak se ti bude dařit v přípravce, “ prohlásil.

O dva týdny později jsem poprvé nastoupil za přípravku. Tam jsem hrál obranu a ukázal jsem, co ve mně bylo. Dal jsem devět gólů a stal jsem se nejlepším střelcem turnaje. Tohle byl zlomový okamžik. Pak jsem nastoupil k mladším žákům, tentokrát ale do střední obrany. Bylo jen na mně, abych pohlídal obranu a brankáře. Běžel proti mně kluk, kterému jsem vzal balón, a pak nahrál na gól. Už jsem se starších kluků nebál.

Ke konci sezóny jsem se bohužel zranil. Myslel jsem, že tím moje kariéra končí, ale spletl jsem se. Stihl jsem se před koncem sezóny vrátit, i když jsem nebyl v takové formě jako před zraněním. Přesto všechno jsem se stal nejlepším hráčem sezóny. Získal jsem malý pohár, diplom a batoh s logem Beňova. Nic z toho by se nestalo, kdybych na začátku od trenéra nedostal zelenou.

Filip Šaradín

VIDÍM TO ČERNĚ

TAJNÁ NOČNÍ MISE

Dnes jsme se o přestávce s Tomášem, Pavlem, Jirkou a Romanem dívali na video, kde žáci tajně přespali ve škole. „To bychom mohli taky zkusit," navrhl Pavel. „Proč ne," odsouhlasil jsem nápad s Tomášem. „Natočíme to a pošleme do třídní skupiny," řekl Jirka. „Po škole se sejdeme u mě doma," navrhl jsem.

Po skončení vyučování jsme se sešli u mě doma, protože jsme potřebovali promyslet a naplánovat celou akci. „Jak to uděláme, aby si nás nikdo nevšiml?" zeptal se Tomáš. „Zítra máme odpolední vyučování a jsme ve škole poslední třída," řekl Jirka. „Ale jak propašujeme do školy třeba spacák?" zeptal se Roman. „Poslední hodinu máme tělocvik, dáme spacák a věci do pytle s tělocvikem," navrhl jsem. Jenže Roman mi hned oponoval: „Do vaku se spacák nevejde." Dlouho jsme přemýšleli, jak to uděláme. „Mám to! O volné hodině se každý staví domů, vyndá učebnice z batohu a dá tam spacák a věci," prohlásil Jirka. „Skvěle! To mě nenapadlo," prohlásil Pavel. Posléze jsme museli vyřešit další problém. „Kde se schováme?" zeptal se Pavel. „Ve škole bývají poslední uklízečky," řekl Jirka, „a tak se schováme v šatnách, protože tam to už mívají uklizené."

Já i Pavel jsme s nápadem souhlasili. „Tak zítra," řekl jsem klukům nervózně, když odcházeli. V noci jsem skoro nespal, hlavou se mi honily nejrůznější myšlenky o tom, že nás uklízečky přistihly.

Vyučování uteklo celkem rychle. O volné hodině jsme si doma prohodili učebnice s věcmi na přespání a vrátili jsme se zpátky do školy. Po poslední hodině jsme se šli schovat do šatny a čekali až se zhasne. „Už je všude tma. Pojďme se podívat ven," rozhodl Pavel. „Rozdělíme se," řekl jsem. „Já půjdu s Pavlem a Tomášem, Roman půjde s Jirkou." Kluci jen pokývali hlavou na znamení souhlasu. Naše cesty vedly do tělocvičny, kde jsme chtěli přespat. Naštěstí byla odemčená, a proto jsme si tam rozložili spacáky, vytáhli si jídlo a pití a vydali jsme se na průzkum školy.

Prošli jsme všechna možná zákoutí a samozřejmě jsme nezapomněli natočit video. Poblíž ředitelny Roman povídá: „Jak se dostaneme ze školy ven? Všechny dveře jsou zamčené.?" Tuhle část plánu jsme jaksi zapomněli domyslet. Crrr! „Co to je?" vyhrkli jsme všichni naráz. „Alarm!" vykřikl Jirka. „Co budeme dělat?" ptal se Roman. Já jsem na to odpověděl: „Tak to vidím černě."

Jakub Janovský

ZTRACENÉ KOLO

Když bylo léto, jeli jsme s kamarády na kole do města na zmrzlinu. Před cukrárnou jsme museli vybrat někoho, kdo bude hlídat kola. Nakonec jsem musela já. Moji kamarádi odešli a já zůstala venku sama s koly. Najednou ke mně přišel neznámý pán a řekl: „Když mi půjčíš kolo, dám ti tisíc korun. Neboj se, vrátím ti ho." Samozřejmě jsem nesouhlasila a odpověděla: „Ne promiňte, já vám své kolo nepůjčím. Navíc bylo hodně drahý." Pán sklonil hlavu a odešel. Uběhlo deset minut a kamarádi se pořád nevraceli. Řekla jsem si, že se po nich půjdu podívat. Zamkla jsem kola a vydala se za nimi. Ušla jsem asi 50 metrů, když jsem je náhle spatřila. Vraceli se i se zmrzlinou pro mě. Každý jsme šli ke svému kolu, ale moje nebylo nikde. Začala jsem panikařit. Nevěděla jsem co dělat. Celé hodiny jsem chodila po městě snažila se najít ztracené kolo.

Nakonec moji kamarádku napadlo se vrátit ke kavárně, kde jsme koupili zmrzlinu, a podívat se tam. „Dobře, ale moc nadějí tomu nedávám," řekla jsem smutně. Jakmile jsme dorazili k cukrárně, uviděla jsem neznámého pána, který vedl kolo. Rozběhla jsem se k němu a snažila jsem se mu kolo vytrhnout z rukou. Zakřičel na mě: „Co to děláš? To je moje kolo!" „Ne, to je moje kolo! Vy jste mi ho ukradl!" ohradila jsem se.

Po chvilce přetahování se o kolo se nakonec ukázalo, že se opravdu nejedná o moje ukradené kolo. Tohle totiž mělo jinou barvu. „Do háje! Myslela jsem si, že už to kolo mám," řekla jsem zoufale. „Moc se omlouvám. Myslela jsem si, že to je moje kolo, " řekla jsem neznámému muži. „Určitě se ještě dneska najde," povzbuzoval mě pán. Smutně jsem se pousmála a s pohledem upřeným na tmavnoucí oblohu jsem si řekla: „Tak to vidím černě. "

Nikola Egrešiová

LYŽE

Jednu zimní neděli jsme jeli na lyže s tatínkem a taťkovým kamarádem Petrem. Musel jsem vstávat už v šest ráno, abychom měli čas se připravit, odjezd byl naplánovaný na sedm hodin.

Na sjezdovku jsme dorazili o půl deváté. Sice jsme museli ještě půl hodiny čekat, ale nakonec to stálo za to. Sníh byl nádherný, sjezdovka téměř prázdná, protože tam nebyli skoro žádní lidé. Taťka mi říká: „Jezdi opatrně. Je to tvoje první jízda po roce.“ „Já vím. Neboj, “ odpověděl jsem. Rozjížděl jsem se, když tu najednou lyže nabraly rychlost. Vylekalo mě to, a proto jsem zastavil. Taťka ke mně přijel a povídá mi: „Honzo, já ti to říkal. Rok jsi nestál na lyžích. Jsi v pořádku?“ zeptal se mě taťka. „Jo, jsem v pořádku. Co kdybych se šel rozjezdit na menší svah?“ navrhl jsem taťkovi.

Taťka souhlasil a vydali jsme se k menšímu vleku, který končil asi v polovině svahu. Několikrát jsem si jej sjel, vyzkoušel jsem si techniku a pak jsem spatřil skokánek. Prosil jsem taťku, jestli ho mužů zkusit. Po chvilce přemlouvání, taťka souhlasil. Postavil jsem se na svah, rozjel se a hop. Vyletěl jsem poměrně vysoko, a dokonce se mi povedlo skok ustát. V ten moment jsem taťkovi řekl: „Už jsem rozježděný, můžeme na velký vlek.“

Sjezdovku jsem si několikrát sjel a získával jsem větší jistotu, a proto jsem taťkovi řekl: „Tati, zkusím překonat svůj rychlostní rekord.“ Ten se jen pousmál a odpověděl: „Dobře, ale opatrně.“ Pak se otočím na Petra, který se směje. Já se jen ušklíbnu. Rozjel jsem se, začal jsem nabírat rychlost. Vše vypadalo dobře do okamžiku, než jsem začal předjíždět jednu paní. V momentě, kdy jsem se jí vyhýbal, mi do cesty vjelo malé dítě. Jel jsem příliš rychle na to, abych stihl včas zastavit. Bum!

Tak to vidím to černě.... Lukáš Zlámal

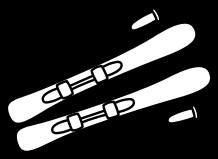

ITALSKÉ DOBRODRUŽSTVÍ

Byla zima a s rodinou jsme se rozhodli jet na lyže do Itálie. Všichni jsme se moc těšili. Po příletu na letiště v Itálii, nás odvezli na hotel. Byl už večer, proto jsme z okolí hotelu moc neviděli. Ubytovali jsme se, navečeřeli a těšili se na ráno.

Po vydatné snídani jsme vyrazili na sjezdovku. Bylo to tam nádherné, všude samé hory pokryté vysokými vrstvami sněhu. Vyjeli jsme na první kopec. Ten jsem sjel bez problémů. Už jsem se těšil na druhý, ale trochu jsem se bál, protože lyžaři tam jezdili rychle. Nechtěl jsem být pozadu a rozhodl jsem se, že to zkusím taky. Rozjel jsem se a řítil jsem se dolů. Začal jsem panikařit, protože jsem nedokázal zabrzdit. Najednou se přímo přede mnou objevil nějaký pán na lyžích. Protože jsem nedokázal zabrzdit, tak jsem do něj v plné rychlosti narazil. Bum! Oba jsme leželi na zemi. Pán sice nadával, ale naštěstí se mu nic nestalo. „I am sorry,“ řekl jsem a snažil jsem se co nejrychleji z místa nehody odjet. Šlo to hůř, protože mě nějak podivně bolela noha.

Svah jsem nějak sjel a čekal jsem na taťku. „Stala se mi nehoda, tati. Srazil jsem se s jedním pánem a bolí mě noha.“ „Co se stalo? A proč ti nepomohl?“ vyzvídal taťka a bylo vidět, že je naštvaný. Vysvětlil jsem mu, že to byla moje chyba a byl jsem rád, že pán mi jenom vynadal. Taťka se trochu uklidnil a řekl: „Pojedeme raději do nemocnice, ať se ti na nohu podívají.“ V nemocnici jsem absolvoval několik vyšetření. Výsledek byl dvojitá zlomenina holenní kosti. Doba léčení minimálně osm týdnů. V ten moment mě zachvátila panika. Za měsíc začíná soustředění na mistrovství juniorů ve fotbale.

Tak to vidím černě .... Ondřej Drobík

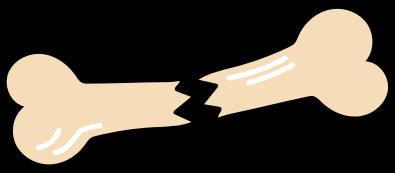

KARTIČKA POJIŠTĚNCE

Tak to vidím černě, pomyslela jsem si ve chvíli, kdy se taťka objevil v kuchyňských dveřích a říkal: „Potřebuju Honzovu kartičku pojištěnce.“ V ten moment by se ve mně i mamce krve nedořezal. „Proč? Na co ji potřebuješ?“ ptala se mamka. Cítila jsem, jak jsem já i mamka nervózní z toho, co taťka odpoví. Tušily jsme, že se stalo něco zlého. „Honza spadl z kola poblíž mostu. Zavolali mu záchranku a potřebují, abych dovezl kartičku pojištěnce a nějaké osobní věci, “ odpověděl taťka. Mamka se chtěla ptát dál, ale taťka ji hned zastavil. „Detaily ti povím potom, teď potřebuju Honzovu kartičku pojištěnce.

A sbal pro něj nějaké osobní věci - kartáček, spodní prádlo a tak.“ Mamka se trošku vzpamatovala a šla do šuplíku pro kartičku pojištěnce. „Neli, přines mi nějakou tašku a dej do ní věci pro Honzu do nemocnice,“ zaúkolovala mě mamka. „Jasně, mami. Už jdu pro ně, “ odpověděla jsem a spěchala jsem nabalit Honzovi věci. „Honem, honem,“ pobízel nás taťka. „Víš, co?“ povídá mamka, „pojedu s tebou. Chci Honzu vidět. A chci si promluvit s doktorem.“ Taťka už chtěl něco říct, ale já jsme mu skočila do řeči: „Mami, to je dobrý nápad. Klidně jeď. Já to tady s Julčou a malým bráškou zvládnu.“ „Tak dobře, “ souhlasil taťka, „jedem!“

Když rodiče odjeli, šla jsem se postarat o sourozence. Mladšímu bráškovi, který měl v té době dva roky, jsem pustila pohádku a do lahve jsem mu uvařila mléko. Pak jsem ho šla uložit do postele. Během té doby moje mladší sestra Julie byla v koupelně a chystala se taky do postele. Kdy si vyčistila zuby, přešla do našeho společného pokoje a šla si lehnout. Byla hrozně nervózní a pořád nemohla usnout. Proto jsem za ní přišla, pustila jsem jí její oblíbenou pohádku a chvilku jsem s ní v pokoji zůstala. Čekala jsem, dokud neusne.

Jakmile Julča spala, vypnula jsem televizi a šla do kuchyně. Chtěla jsem počkat na rodiče. Trvalo to skoro dvě hodiny. „Honza bude v pořádku, “ povídá mamka. „To je skvělá zpráva, mami,“ odpověděla jsem. „Julča i bráška už spí.“ „Jsi hodná, Neli, že ses o ně postarala. Teď už běž spát,“ řekla mamka. „A kde je taťka?“ zeptala jsem se, protože jsem ho nikde neviděla. „Zůstal v nemocnici s Honzou. Ráno ho pojedu vystřídat,“ vysvětlovala mamka. „Dobru noc, mami“ popřála jsem jí a šla se nachystat na spaní. Nejdřív jsem nemohla usnout. Přemýšlela jsem nad tím, co se odpoledne stalo. Nakonec jsem byla ráda, že Honza bude v pořádku a těšila jsem se, až ho pustí z nemocnice domů. Pak jsem mohla konečně usnout. Nela Petříková,

ČERNÁ

Lucie Kučerková

Byla jedna černá kočka,
svítila jí malá očka.
Černou packou hbitě švihla,
bílá myš se kolem mihla.
Byla rychlá jako blesk,
kočku honí černý pes.

Ilustrace: Ella Maliňáková, 1. tř.

JAK JSEM DOSTAL ZELENOU

Dnes jsem měl narozeniny. Přišla ke mně babička a dávala mně nějaký dárek. Hned jsem ho nedočkavostí otevřel. Nic jsem tam neviděl .. ale pak jsem to uviděl! Proč je to celé zelené? Zkoušel jsem to různě zohýbat, ale pak jsem našel správný úhel. Co, proč je úplně všechno zelené? Dal jsem to jiného úhlu. Konečně vidím normálně! Byly to brýle! Konečně jsem na to přišel! Tyhle sluneční brýle jsou hodně dobré a srandovní.

Tomáš Doležal

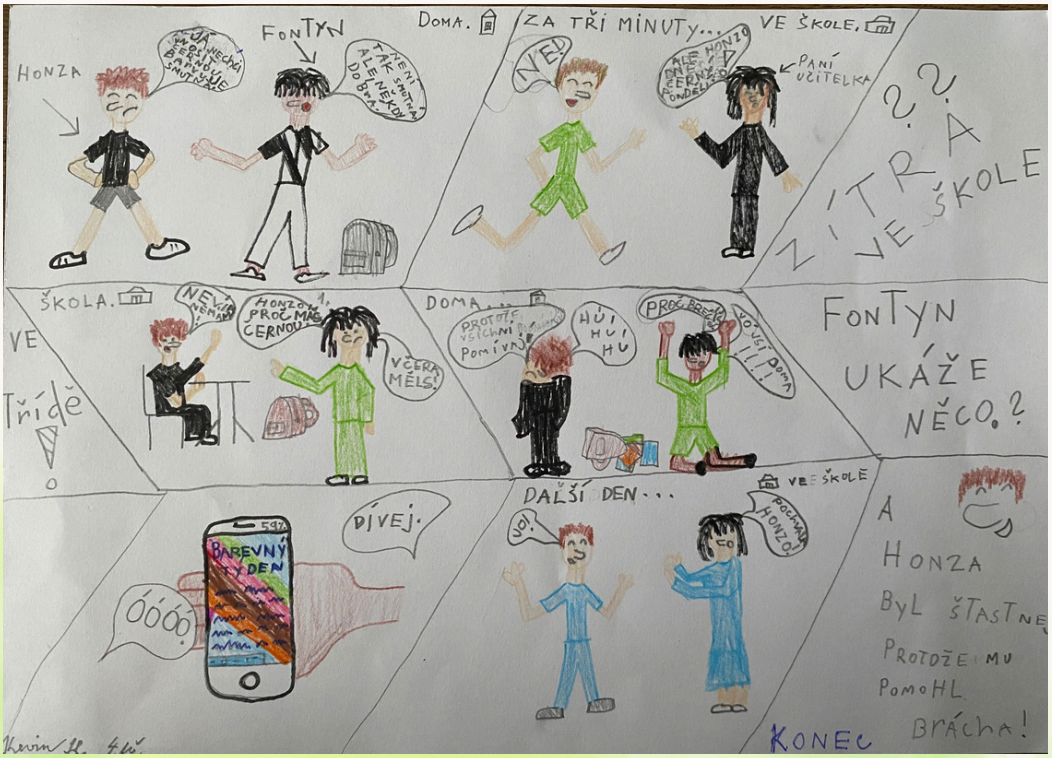

Autor: Kevin

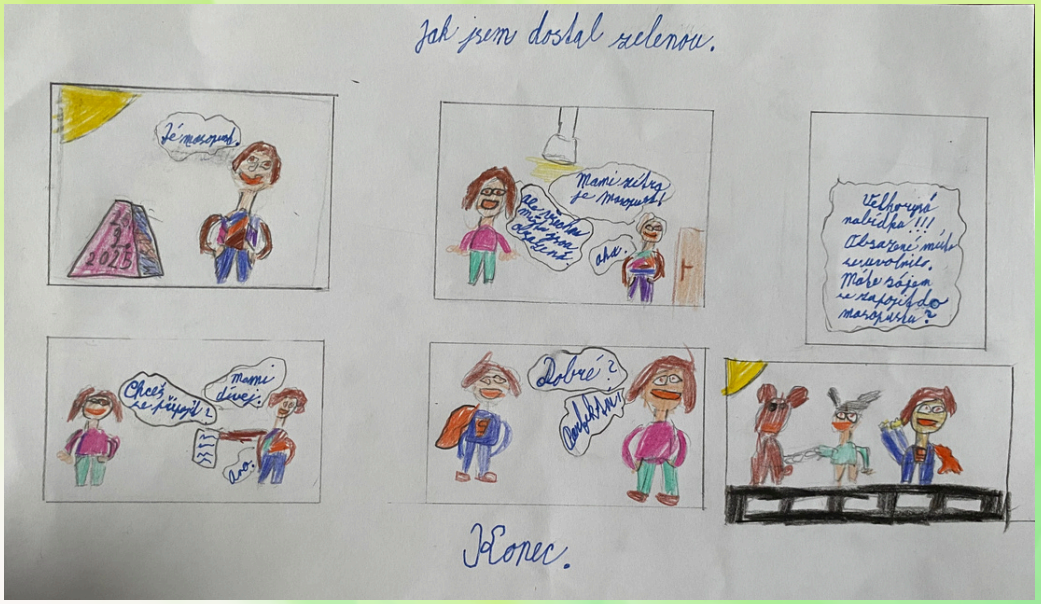

Michal Janota ze 4. třídy dostal ZELENOU na MASOPUST.

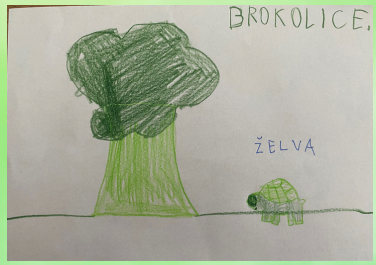

Ilustrace: Ella Maliňáková, 1. tř.

Západ slunce
Nataša Kučerová

Slunce se ukládá ke spánku
do měkkých peřin z červánků,
pod uchem polštář fialový.
Zdají se mu sny?
Možná. Kdo ví?

Pocta fialové
Vojtěch Bartoška

Fialový soumrak tiše sedá,
květ levandule včela hledá,
hrozny vína fialově září,
fialové švestky v hrnci máma vaří.

Ilustrace: Ella Maliňáková, 1. tř.

Fialová
Jan Šimíček

Fialová je jak květ,
záhadný je její svět.
Je to barva pro snění,
ale i zlé znamení.

Duha
Dominik Petřík (upraveno NK)

Červená, žlutá, zelená, modrá a fialová -
všechny krásné barvy duhy.
Při dešti je jako nová,
slunce k nebi hází stuhy.

Fialová
Lucie Kučerková

Šla červená barvička,
přeskočila na trička.
Přidala se modrá,
fialová je dobrá.
Smíchaly se spolu,
v lavoru u stolu.
Fialové triko vzniklo,
a v mých očích šťastně bliklo.

Fialová
Ondřej Kaštyl

Na horách, kde končí les,
kvete fialový vřes.
V parku voní krásný keřík,
je to fialový šeřík.

Fialová
Michal Janota

Fialová ta je všude,
zdobit vždycky bude.
Fialová, to je krása,
každý z ní jásá.
Fialovou mám moc rád, budu
si z ní malovat.

Ve středu bylo úkolem žáků vymyslet básničku o fialové. Račte se ponořit do poezie žáků 8. a 4. třídy.

ČERVENOU JSME TO ZAKONČILI ... PRVNÍ STUPEŇ SI TO UŽIL A DRUHÝ STUPEŇ .... PŘEŽIL (pozn. red. No jo, ta puberta).

MASOPUST

ANEB VODĚNÍ MEDVĚDA ŠKOLOU A ŠKOLKOU

Účastnit se masopustního průvodu na pozici vlka převlečeného za babičku mě velice bavilo především proto, že jsem trošku vystrašil menší děti. Ve školce z nás měly děti radost, což dávaly hned najevo. Zato ve škole si z nás žáci dělali spíš srandu, ale to bylo také dobře. Něco jsme si také vydělali, což se mi taktéž zamlouvalo. Masopustní odměna se totiž vyplácí v bonbónech.

Honza Šimíček

Na masopustní průvod jsem byl zvolen za medvěda. Kým? Celou třídou kromě mě. Ze začátku se mi do toho moc nechtělo, ale pak už jo. Byl jsem nejdůležitější postavou, protože jsem musel tančit s paními učitelkami. Chvilku mi bylo trapně, ale pak jsem si zvykl. Ve školce se děti zpočátku některých postav bály, ale pak jsem si sundal masku a děti, které mě poznaly, křičely: „To je Vojta!“ Když jsem netančil, hrál jsem na zajímavý nástroj nazvaný ….

Vojta Bartoška a NK

			A	Poklopy
			E	Domácí zvíře chované pro vlnu
			A	Chladno
			A	Princezna z Ledového království
			A	Noční motýl
			A	Domácky Barbora
			L	Hýkající zvíře
			N	Mimozemšťan
			B	Druh pečiva

Ilustrace: žáci 5. třídy

„No jo, osmáci," řekli si učitelé, „co zas vymyslí naše oblíbená třída?"
Se zvědavostí se i s žáky přemístili do tělocvičny na naše vystoupení.
Příprava na masopustní vystoupení byla taková hra. Hra na nervy našich paní učitelek. Dostala jsem roli v triu Dlouhý, Široký a Bystrozraký. Zkuste hádat, kým jsem s výškou 159 cm byla? Samozřejmě, že Dlouhý!
Nejvíc se mi líbilo vystoupení ve školce. Ty malinké děti měly radost a vykulenýma očkama na nás překvapeně koukaly. Pak ale spatřily Vojtu alias medvěda a to už nebyly oči plné veselí. Někteří se dokonce dali do breku, ale rychle se zase uklidnili, když poznali, že medvěd není strašlivé zvíře, ale normální kluk.
Po vystoupení jsme se sbalili a šli do češtiny učit se o poměrech mezi hlavními větami… a legrace byl rázem konec.

Alina Nykolyshyn

VELICE MNĚ TO BAVYLO PROTOŽE TO BYLO MÝSTO VYUČOVÁNÍ.

Anonym (Hádejte, proč.)

Výtvarné práce 5. třídy pod vedením paní učitelky Magdy Zábranské.

Taneční dopoledne pro 1. stupeň

ZLATÝ ÁMOS

Ptali jsme se naší Zlaté olomoucké Ámosky.

1. Napadlo Vás, že nominace do soutěže přijde od žáka osmé třídy?
Ani ve snu. Z osmé třídy obvykle přicházejí spíš nemilé věci. A hlavně – to byla ta třída, která se mě v šestce snažila zbavit. Nevím, jestli tehdy psali i své oblíbené petice, ale seznamy stížností bych ve svém kabinetě ještě našla. O to více této nominace vážím.

2. Jak vlastně soutěž probíhala?
První kolo bylo skvělé, protože se mnou jeli žáci – Izi Fuksová, Petr Štimpl a Vojta Bartoška. Jejich úkolem bylo připravit scénku, ve které mě představí. Tvorba scénky byla skvělá – i když mě stála jeden víkend dopisování s Petrem. Tohle máme se žáky společné – nejlépe nám to jde, když nám teče do bot.
A Ostrava? Ta měla všechno – adrenalin, radost, slzy. A o tom adrenalinu v tramvaji někdy příště.
Zkrátka – dostali jsme se do semifinále!

3. Jak jste se připravovala na jednotlivá kola soutěže?
Nejtěžší bylo semifinále – bez žáků. Oni zůstali doma, ale do Prahy mi poslali tři věci, které mě podle nich vystihují a ukazují náš vztah. A co jsem si vezla? Špunty do uší, jízdenku do vyšší třídy a list stížností... takže ta naše cesta k našim srdcím byla dlouhá a hlavně hlučná.

4. Jaký ohlas mělo získání titulu ve Vašem okolí?
Kamarádky gratulovaly a přihodily, že si to fakt zasloužím (no aby ne, když na ně nemám čas, protože pořád něco vymýšlím do školy!).
Moje vlastní děti doma se radovaly, že mám korunku a nemusím už znovu do Prahy. Protože když jsem jela na semifinále, tak museli jet do školy autobusem, ale tatínek jim zapomněl dát peníze.
A největší radost? Tu měl asi Petr Štimpl.

5**. Půjdete za rok do soutěže znovu?**
Tady navážu – Petr měl radost, ale když zjistil, že jsem se nedostala do finále a on tím pádem do Prahy, trochu se bojím, co na příští rok vymyslí...
Já sama se do soutěže nehrnu. Bylo to pro mě hodně stresující a cítila jsem obrovskou zodpovědnost vůči dětem – nechtěla jsem je zklamat.

6**. Komu ze soupeřů jste dala hlas a proč?**
Hlas jsem dala Regíně. Znám ji z regionálního kola a je to pro mě paní učitelka s velkým U.
Její prcci ji zbožňovali – a ona je.
Hlas si zasloužili všichni, bylo to těžké rozhodnutí!

Rozhovor vedla NK a osmáci

Děkuji Vám za podporu.

DEN UČITELŮ

plný emocí a vděčnosti

Letos jsme Den učitelů prožili opravdu výjimečně. Naši žáci si pro nás připravili překvapení v podobě krásných vzkazů a přání, která nám věnovali s upřímností a láskou. Slavnostní atmosféru podpořil i proslov, který nás všechny vzal za srdce (ačkoliv, pšššt – s jeho přípravou prý trochu pomohla paní zástupkyně). Při čtení přání jsme se skutečně dojímali - tolik krásných slov člověk neslyší každý den. Děkujeme, že nám umíte říct i to nejcennější: děkuji.

NEJLEPŠÍ UČITELÉ

Vážené paní učitelky, vážení páni učitelé,
dnes slavíme Den učitelů – den, kdy bychom vám chtěli z celého srdce poděkovat za všechno, co pro nás děláte. Každý den nás učíte nejen vzorce, pravidla, historická data a to, jak se učit, ale také trpělivosti, vytrvalosti a tomu, že i když něco nevyjde napoprvé, nevzdáváme se. Pomáháte nám objevovat svět, rozvíjet naše schopnosti a překonávat překážky, i když my někdy strkáme do cesty překážky spíš vám.
Obdivujeme vaši trpělivost, se kterou dokážete vysvětlit i tu nejzapeklitější látku – třeba když ani po páté stále nechápeme trojčlenku nebo si myslíme, že to, že „devět krát devět je osmdesát jedna", je zkrátka náhoda. Vážíme si vaší energie, kterou do nás vkládáte, i když vás někdy zkoušíme na hranici lidských možností – třeba když si vzpomeneme na test minutu před zvoněním nebo když se tváříme překvapeně, že domácí úkol vážně nebyl jen „dobrovolný návrh k procvičení". Nemluvě o našich úžasných nápadech, kdy toaletní papír vyvěsíme z okna jako bílou vlajku v domnění, že se kolemjdoucí slitují nad vzdávající se tlupou a přijdou nás zachránit.
Přesto všechno jste tu pro nás s úsměvem (většinou) a s pevnými nervy (vždycky). Díky vám rosteme nejen jako žáci, ale především jako lidé. Děkujeme za vaši práci, obětavost a ochotu naslouchat i v okamžicích, kdy je to těžké.
Přejeme vám ke Dni učitelů hodně radosti, pevné nervy, co nejméně testů ke známkování a hlavně – žáky, kteří si budou pamatovat nejen vaše učivo, ale i to, jak skvělí učitelé jste byli.

vaši žáci

SLOVNÍK DNEŠNÍ MLÁDEŽE

sorry - promiň
džojni se - napoj se
skipnout - přeskočit
lívni se - odpoj se
gg - dobrá hra
afk - nehrající hráč v počítačové hře
skibidi toilet - záchod s hlavou
rizzler - svůdný muž
sigma - tichý sebevědomý muž
alpha - největší frajer
bestie – nejlepší kamarádka či kamarád
ohio - město, ve kterém je možné všechno
mango - nikdo neví :)

Standa Janota a 7. třída

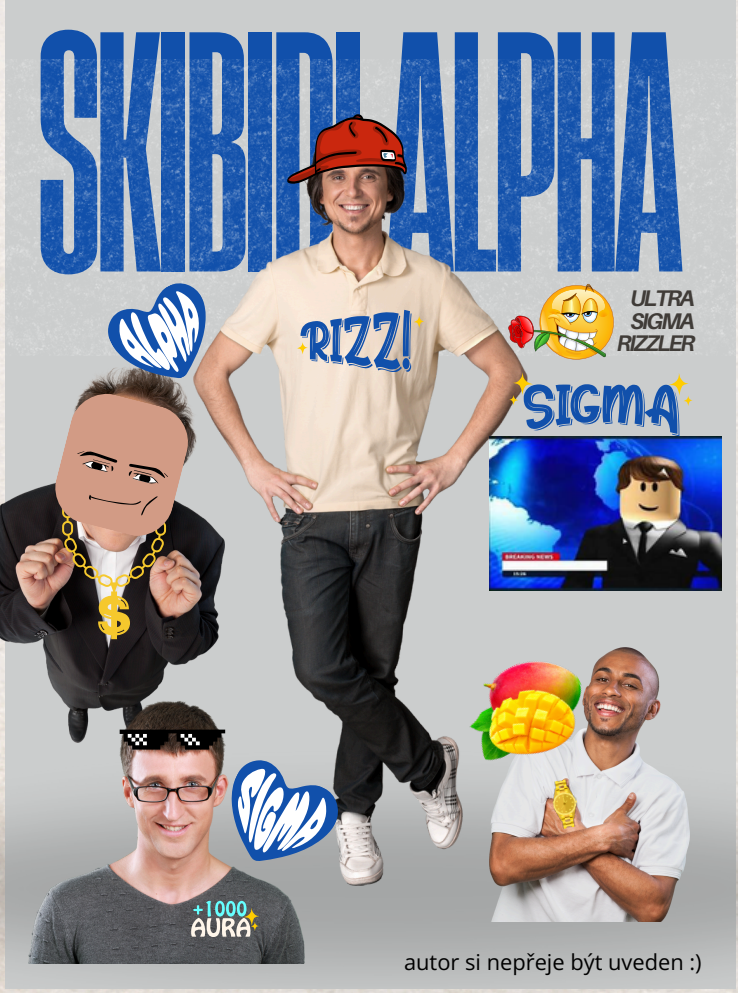

autor si nepřeje být uveden :)

Lidé mají rádi jednoduché věci.
Ale lidé nejsou jednoduchý.
Ani věci.

A CO UČITELÉ ...

Generace X (1965-1986) neboli Husákovy děti

Poznali světlo socialismu i devadesátky plné divokých okamžiků.

tuzexový hadry - symbol luxusu
vekslák - nelegální překupník valut a bonů
průklepák - kopie dokumentu z psacího stroje

Millenials neboli generace Y (1986-1999)

Během jejich mladých let byly spuštěny také internetové služby jako je e-mail, internetové rádio, sociální sítě anebo streamování televize.

UHO - univerzální hnědá omáčka ze školní jídelny
Walkman - přehrávač kazet s možností poslechu přes sluchátka
Bravíčko – populární časopis pro teenagery

GALERIE

JARNÍ KŘÍŽOVKA

						A	Druhový název vrby
M							Tekutina vyživující rostliny
						A	Vinná ....
M							Opak mnoho
						A	Ženské jméno svátek 24. 5.
M							Velká vodní plocha
						A	Lasicovitá šelmička
M							100 centimetrů
						A	Jan .... Komenský
M							4. planeta Sluneční soustavy
						A	Dolní končetina
M							Drahý (o člověku)
						A	Linka
M							Noční motýl
						A	Energie

Víla JARA

PRÁCE ŽÁKŮ 2. TŘÍDY

Motýlci

PRÁCE ŽÁKŮ 5. TŘÍDY

NAŠI ČTVRŤÁCI

ZÁBAVA

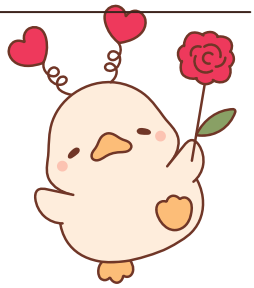

ROZVESEL DÍVKU

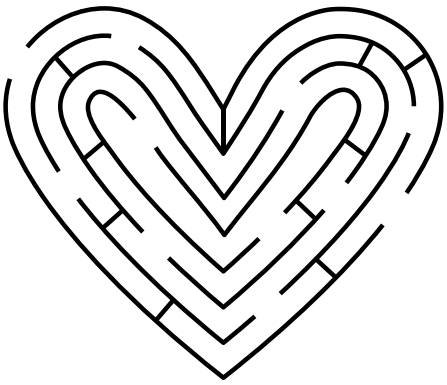

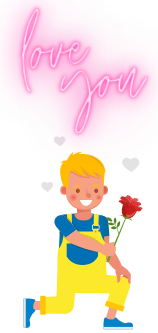

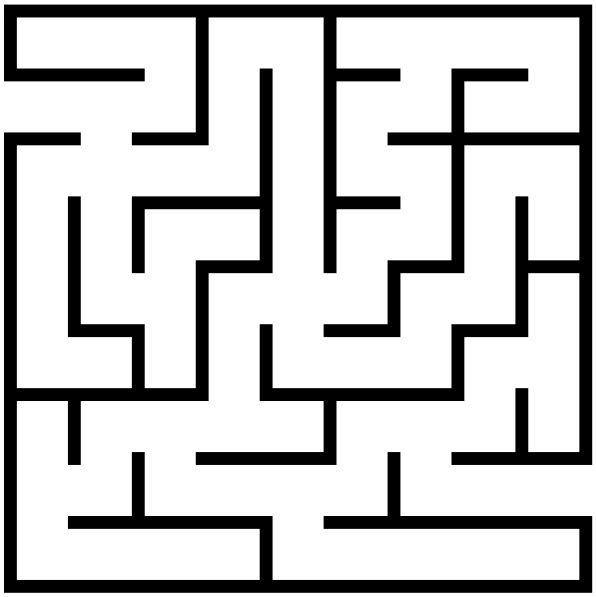

Tomáš Bahounek

			4		8			
	6			7			1	
7		2		9		5		4
	9		7		4		3	
		7		5		8		
	8		9		6		5	
9		4		1		7		8
	7			6			4	
			2		7			

1				8				9
	5		6		1		2	
			5		3			
	9	6	1		4	8	3	
3				6				5
	1	5	9		8	4	6	
			7		5			
	8		3		9		7	
5				1				3

SOUTĚŽ

Určitě jste si všimli, že naše titulky jsou obrázky žáků a naše redakce se rozhodla, že vyhlásí soutěž o letní titulky našeho posledního čísla v tomto školním roce. Můžeš kreslit, můžeš fotit, můžeš i obojí ... fantazii se meze nekladou.

Své dílo dones paní učitelce Klimecké nebo pošli na mail kl.klimecka@zsdrevohostice.cz.

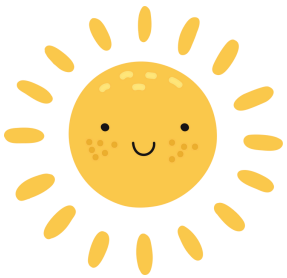

April

DEN PŘEKVAPENÍ

1. duben – den jako každý jiný, nebo Apríl?

Pro někoho obyčejné úterý, pro jiné příležitost, jak si trochu zažertovat. Zatímco někteří učitelé netrpělivě čekali, s čím přijdou žáci, málokdo by čekal, že překvapení připraví i vedení školy a pedagogičtí pracovníci. A co je k tomu vedlo? Na to jsme se jich zeptali.

Kdo přišel s nápadem, že budete na Apríla umývat nádobí a pan ředitel vydávat stravu?
Tenhle nápad vznikl při debatě, jakým způsobem si užít Apríl ve škole. Námětů padlo několik a přímo tenhle konkrétní poprvé vyslovila paní asistentka a vychovatelka Lucka Kuželová. Ta si mimochodem taky udělala legraci a přišla v úterý do školy v roli žákyně.
Jaké byly první reakce, když Vás žáci viděli?
Většinou úsměv a překvapení. Někteří si nás všimli hned u dveří a ve frontě se celou dobu pochechtávali, jiní byli v šoku až u okýnka. Silný úlek to byl i pro paní učitelku Kyndrovou. Ta si nás totiž vůbec nevšimla a pořád se divila, proč se všichni ve frontě smějí. Teprve po chvíli se podívala naším směrem a jak už bývá u paní učitelka zvykem, následovala hlasitá reakce a potom smích.
Jak dlouho jste „sloužili“ v kuchyni?
Naše směna trvala jeden výdej, nastoupili jsme před půl jednou a dokud jsme neobsloužili všechny včetně školní družinky, tak jsme svá místa neopustili.
Stalo se něco vtipného nebo nečekaného během vaší směny?
To ani ne, spíš bylo zajímavé pozorovat, co všechno žáci nejedí, smlouvají u okýnka a vrací i tak dobré jídlo, jakým je řízek.
Jaké to bylo na chvíli si vyměnit role a zažít školní provoz z jiné perspektivy?
Rozhodně zajímavé, nabízeli jsme paním kuchařkách na oplátku naše židle, ale cukaly se dost.
Co si z téhle zkušenosti odnášíte – nejen jako vtip, ale i z pohledu vedení školy?
Že každá práce ve škole je důležitá a všichni dohromady tvoříme jeden tým, v němž jeden bez druhého neuspějeme a nemůžeme dobře fungovat.
Myslíte, že podobné akce pomáhají budovat lepší atmosféru ve škole?
Rozhodně ano, takže netrpělivě čekáme, až pobaví také někdo nás.

Co Vás inspirovalo k tomu, že jste se na Apríla převlékla právě za žákyni 6. třídy?
Povídali jsem si s paní učitelkou, co by tak bylo fajn vymyslet, a tak z toho vzešlo tohle.
Jak reagovali žáci, když Vás uviděli?
Smáli se a byli překvapení :D
Jak reagovali učitelé?
Ihned se se mnou zapojili do role:)
Zkusila jste se zapojit do výuky jako „spolužačka“?
Ano. Psala jsem i písemku společně se “spolužáky” 😀:)
Co Vám tenhle zážitek přinesl?
Dobrou náladu, radost😊. Je to prostě sranda a paráda dělat “blbinky”😀:)
Myslíte, že by se podobné vtípky měly ve škole dělat častěji?
Určitě ano 😊
Jaké to bylo být na jeden den zpátky „šesťačkou“?
Trochu deja vu:D

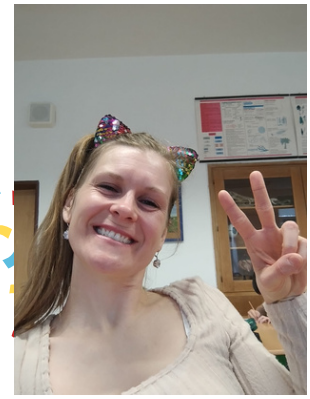

Děkujeme za rozhovory a za super Apríl.

Z DĚNÍ V NAŠÍ OBCI

Z BÍLÉ KRONIKY

ZACHRÁNILA LIDSKÝ ŽIVOT

29. března před polednem šla Nikča Bukovanová z Dřevohostice domů do Turovic na oběd. Ale dříve než mohla zasednout k plnému talíři, musela zachránit lidský život.
V zatáčce, kam není vidět, spatřila na vozovce ležící tělo. Zavolala telefonem mamince, která přišla s přítelem a začala bezvládného muže křísit. Vtom Nikča zaslechla, že se blíží auto. Nezaváhala, vyběhla a začala mávat, aby zastavilo. Tím činem s největší pravděpodobností zachránila život člověka, i když on si svůj bezvládný stav způsobil sám požitím přemíry alkoholu.
Protože statečná Nikča může sotva očekávat, že jí zmíněný muž poděkuje, děkujeme jí my. Zachovala se pohotově a statečně. To by si měl uvědomit hlavně zachráněný, podle toho si svého života vážit a mít v úctě ty, kteří nejsou lhostejní.

NK

PŘEDSTAVENÍ

VYSTOUPENÍ DIVADELNÍHO KROUŽKU

Zeptali jsme se Izi Fuksové, která je už ostřílenou členkou školního divadelního kroužku na pár otázek:

Izi mohla bys nám říct, jakou roli jsi hrála v kostele?
Hrála jsem hlavní postavu – Marii, matku Ježíše. Bylo to krásné, ale i zodpovědné, protože jsem chtěla roli zahrát co nejlépe.
Jak ses na roli připravovala?
Většinou se učím text týden před vystoupením a překvapivě si ho většinou dobře pamatuju. Taky máme zkoušky ve škole, kde nám paní učitelka Kučerová pomáhá se do role vcítit.
Co pro tebe bylo nejtěžší?
Před vystoupením jsem text úplně zapomněla, ale jakmile se postavím na pódium, všechno si najednou vybavím – jako bych byla rozená herečka!
A co tě na tom nejvíc bavilo?
Letos to bylo trochu vážnější, protože se změnilo složení divadelního týmu a s novými lidmi už to nebyla taková legrace jako dřív.

Děkujeme a gratulujeme ke skvělému výkonu!

SETKÁNÍ SENIORŮ

VYSTOUPENÍ ŠKOLNÍ DRUŽINY

S děvčátky ze ŠD jsme si připravily vystoupení na míru na akci Setkání seniorů. Děvčátka byla moc šikovná a u nácviku byla spousta srandy 😊. Vystoupení potom zvládly skvěle.

Lucie Kuželová

Tonička P. (1.tř.) : „Paní vychovatelka je nejlepší, vystoupení bylo nejlepší.”

Nikolka B. (2.tř.): „Bylo to srandovní a boží.”

Maruška M. (1.tř.): „Vystoupení bylo super.”

Vydává: Základní škola Dřevohostice

PROSINEC 2024

VÁNOCE

v naší škole

Česko zpívá koledy | Vánoční jarmark | Vánoce ve třídách

NÁŠ STROMEČEK

Letos v období Adventu nás při příchodu do školy čekalo milé překvapení – před budovou se poprvé objevil krásně nazdobený vánoční stromeček. O světýlka se postarala paní zástupkyně s panem ředitelem, kteří si večer zahráli na školní Ježíšky. A stálo to za to!
Ráno se před školou ozývalo jedno „wau“ za druhým a stromeček rozzářil nejen prostor před vchodem, ale i naše nálady.

VÁNOČNÍ JARMARK

13.12.2024

ZPÍVÁNÍ NA NÁMĚSTÍ

STŘEDA 18. 12. 2024

Letos to nebylo úplně snadné…

Nemoci nám pořádně zamíchaly kartami – zpěváci i herci se střídali, jak jen to šlo, a někteří z našich zkušených vystupujících museli zvládnout rovnou dvě role. Přesto jsme to nevzdali nakonec se přidalo i počasí – studený vítr, který nás celý den potrápil, se k večeru uklidnil.

Jsme moc rádi, že jsme mohli vystoupit, zahrát i zazpívat pro všechny, kdo se přišli podívat.
Atmosféra byla skvělá a potěšilo nás, že se tolik lidí přidalo.
Někteří zpívali s námi, jiní podporovali potleskem a úsměvem.

Děkujeme!

Byly Vánoce a Ema neměla kamarády. Dlouho jí to nevadilo. Vystačila si sama se sebou, svými plyšáky a mobilním telefonem.
Jednoho dne, právě nasněžilo, chtěla jít ven postavit si sněhuláka. „Nepůjdeš se mnou?“ zeptala se bratra. „Ani ne, raději budu s klukama hrát Fortnite,“ odpověděl Tomáš. Ema byla smutná, ale jen pokrčila rameny a vydala se ven. Vrhla se na stavbu sněhuláka. Vyhlédla si místo, kam si ho postaví, a vrhla se na vytváření obřích sněhových koulí. „To je fuška,“ stěžovala si sama pro sebe. „Protivný Tomáš. Raději má kamarády něž vlastní sestru, “ nadávala svému bratrovi. Ve skutečnosti byla naštvaná sama na sebe. Neměla žádné kamarády, kteří by za ní přišli a pomohli jí. Zvedla hlavu a smutně se zadívala na partu holek a kluků, kteří na druhé straně ulice hráli koulovanou a výtečně se u toho bavili. Tohle ji natolik rozesmutnilo, že nechala sněhuláka sněhulákem a utekla domů.

VÁNOČNÍ ZÁZRAK

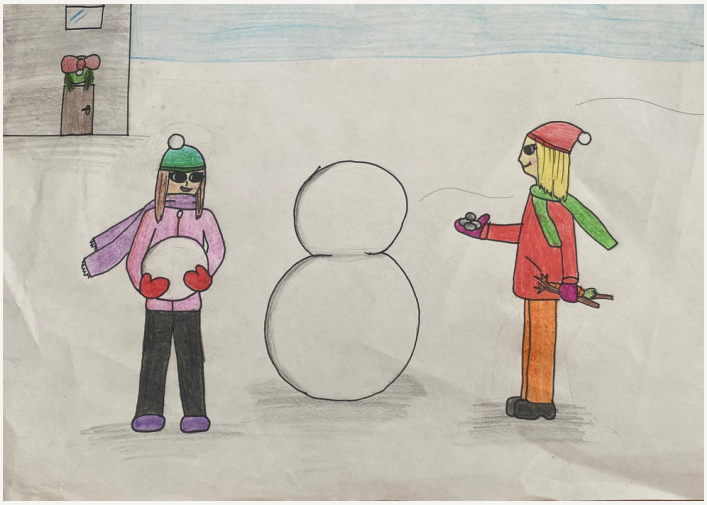

Hned za dveřmi potkala mamku. „Copak se stalo, zlatíčko? Někdo ti ublížil?“ vyzvídala. Ema jí odpověděla: „Ne, nic se mi nestalo. Jen mi začala být zima.“ Proklouzla kolem mámy a vyběhla po schodech do pokoje. Zavřela za sebou dveře, lehla si na postel a snažila se potlačit slzy. Přemýšlela, jaké by to bylo mít kamarádku. Usilovným přemýšlením nakonec usnula. Zdál se jí krásný sen o úžasné kamarádce, se kterou trávila všechen svůj volný čas.
Po nějaké době ji probudily zvláštní zvuky. Vytrhly ji ze snění a Ema se zmateně rozhlížela po pokoji a pátrala, co ji to probudilo. Nakonec zjistila, že jí někdo hází do okna sněhové koule. Zvedla se z postele a pospíchala podívat se k oknu, aby zjistila, kdo koule hází. Když přistoupila k oknu, spatřila před domem stát dívku s růžovou čepicí, která na Emu něco volala. Přes zavřené okno jí nebylo rozumět. Ema jej proto otevřela a holka na ni zavolala: „Pojď dolů! Počkám tu na tebe!“ Ema okno zavřela. Byla v šoku, protože holka vypadala úplně stejně jako ta, o které se jí zdálo ve snu. Neváhala už ani minutu, rychle se oblékla a běžela za ní ven.

„Ahoj, já se jmenuju Agáta. Nechceš jít se mnou stavět sněhuláka?“ „Ahoj, já jsem Ema. Proč ne, dneska ráno jsem s jedním začala, “ odpověděla Ema a ukázala směrem k rozestavěnému sněhulákovi. Obě se vrhly do stavby. Během chvilky měly postavené tělo, zbývalo už jej pouze dozdobit. Holky si to ohromně užívaly. Když byl sněhulák hotov, obrátila se Agáta na Emu a zeptala se jí: „Emi, budeme kámošky?“ „Jasně,“ souhlasila Ema nadšeně. Konečně měla kamarádku,
o které se jí dnes zdálo. Byl to úplný zázrak.

Kristýna Dostálková 7. třída (upraveno)

VÁNOCE

SPOLU TO DOKÁŽEME

... vánoční hry prvňáčků s deváťáky

NOVÝ ROK 2025

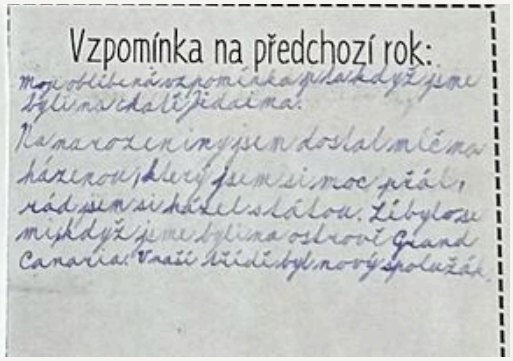
Vzpomínka na předchozí rok:
Moje oblíbená vzpomínka je, když jsme
byli na chalupě u dědečka.
Na narozeniny jsem dostal míč na
házenou, který jsem si moc přál,
rád jsem si házel s tátou. Zíbylo se
mi když jsme byli na ostrově Grand
Canaria. V naší třídě byl nový spolužák.

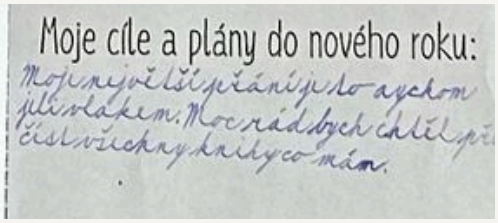
Moje cíle a plány do nového roku:
Moje největší přání je to abych
jel vlakem. Moc rád bych chtěl pře
číst všechny knihy co mám.

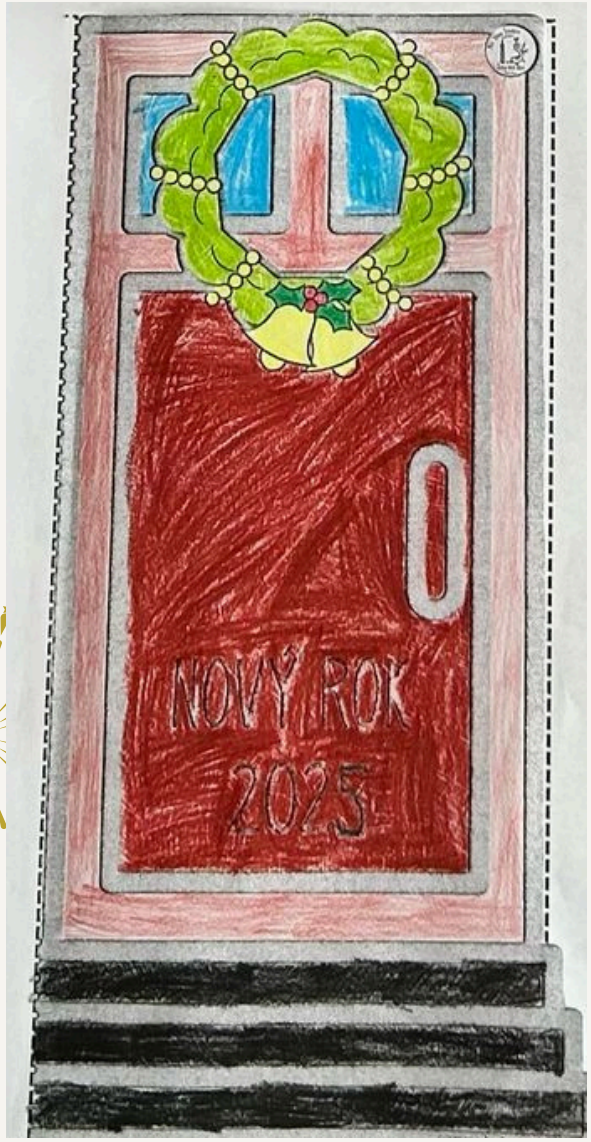

Vzpomínka na předchozí rok:
Moje oblíbená vzpomínka je, když jsme
byli na chalupě u dědečka.
Na narozeniny jsem dostal míč na
házenou, který jsem si moc přál,
rád jsem si házel s tátou. Zíbylo se
mi když jsme byli na ostrově Grand
Canaria. V naší třídě byl nový spolužák.

Moje cíle a plány do nového roku:
Moje největší přání je to abych
jel vlakem. Moc rád bych chtěl pře
číst všechny knihy co mám.

Práce žáků 3. třídy